

Ռուբեն Սևակ

Էտրվեյս

Պատիս վրա անխոսուկ, մունջ,
Գամ մը մեջքիդ՝ կմտածես,
Կտժգունիս, կուլաս կարծես,
Էտրվեյսի ո՛վ վտիտ փունջ:

Թառամե՛ր են թերթերդ բոլոր,
Հյուծեր է ցո՛ղդ տրտմորեն.
Ո՞ր դժբախտ հո՛վը սարերեն
Քեզ հոս նետեց քայլամուր:

Ծաղիկներուդ գոգը վայրի
Ու թերթերուդ մեջ գալարուն,
Անհա՛ս, հպա՛րտ բարձունքներուն
Հիվանդ կարո՛տն է, որ կայրի:

Ու կերագե՛ս դուն անշշունջ,
Գամ մը մեջքիդ. ու կ՛ուրբի
Գունատ թավի՛շդ մոխիրի,
Էտրվեյսի ո՛վ նիհար փունջ: